

The background of the entire cover is a soft, purple-toned photograph. It features several flowers, possibly chrysanthemums, with their petals and leaves glistening with water droplets, suggesting a recent rain. The lighting is diffused, creating a dreamy and ethereal atmosphere. The text is overlaid on this background in a clean, white, sans-serif font.

ODVAHA LETĚT

AUTORKA BESTSELLERU ČTVRTÉ KŘÍDLO

REBECCA
YARROS

FRAGMENT

Odvaha letět

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rebecca Yarros
Odvaha letět – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ODVAHA LETĚT

REBECCA YARROS

PŘELOŽILA KATEŘINA HEJNOVÁ

FRAGMENT

The Reality of Everything

Copyright © 2020 by Rebecca Yarros

All rights reserved.

Translation © Kateřina Hejnová, 2026

This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency

c/o Entangled Publishing, LLC.

Cover design © Bree Archer

Cover image © vvvita/GettyImages

ISBN tištěné verze 978-80-253-7667-6

ISBN e-knihy 978-80-253-7669-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-7679-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7680-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*Věnováno Karen Groveové, původní Flygirl.
Za 1,3 milionu slov, z nichž některá měla
jen čtyři písmena. Děkuji, že jsi dala
Joshu Walkerovi šanci – že jsi ji dala mně.*

KAPITOLA PRVNÍ

MORGAN

*Vezmi si ty peníze, Morgan. Utrať je. Nedávej je na charitu,
nenechávej je ležet na účtu. Udělej s nimi něco,
co ti přinese radost. Odjed'. Tak, jak sis to vždycky přála.
Škoda, že nemůžu jet s tebou.*

Tak jo. Možná jsem si ukousla příliš velké sousto.

Jako by se mnou ten dům s osmiúhelníkovým půdorysem souhlasil, jedna z vrzajících okenic v patře vzdala boj s větrem od oceánu a s pronikavým skřípěním se utrhla.

Všechny tři jsme naklonily hlavu doprava a sledovaly, jak se pomalu sesouvá k zemi. Narazila do sousední, vyrazila ji z pantů a nakonec spadla o třicet metrů níž do písku.

„Abych v tom měla jasno,“ pronesla Sam, posunula si sluneční brýle na nose a podívala se přes vršek obrouček na ošuntělý plážový

dům, který mi už celých šestatřicet hodin říkal paní. „Will ti odkázal půl milionu dolarů a tys za to koupila tohle.“

„Ne tak docela,“ odpověděla jsem. Obě ke mně pomalu otočily hlavu. „Will mi odkázal životní pojistku v hodnotě pět set tisíc. Než jsem s tím byla připravená něco udělat, jeho právník ty peníze investoval, a nakonec se ta částka vyšplhala na něco přes šest set tisíc.“

„A tys za to koupila tohle,“ zopakovala Sam s očima dokořán.

„Jo.“ Pravda, dům trochu připomínal obří houbu, ale cena byla přívětivá.

„Abys to tady srovnala se zemí?“ zeptala se.

„Dám to tu do kupy,“ prohlásila jsem rozhodněji, než jsem se cítila. Byla to jedna z podmínek koupě.

Od domu se znovu ozvalo skřípání a druhá nalomená okenice se podvolila gravitaci. Sklouzla po zašlých šindelích a jako náhrobní kámen žuchla do písku vedle té první. Sledovaly jsme její pád s hlavami nakloněnými doleva.

„Dokonce i jeho části berou nohy na ramena,“ zamumlala Mia z druhé strany a zkřížila ruce na prsou.

Její poznámka mě upřímně trochu zaskočila – byla z nás tří jediná, která v Outer Banks vyrostla. Pokud se v plážových domech někdo vyznal, byla to právě Samina švagrová. Dětství strávila hodinu cesty na sever odsud a teď studovala architekturu na Severokarolínské univerzitě.

„Přežil poslední hurikán,“ namítla jsem.

„Na dýchacích přístrojích,“ opáčila Mia a šla blíž, aby si prohlédla pilíře, na kterých dům stál.

Proto byl tak levný.

„Není zas tak hroznej.“ Trochu mi přeskočil hlas. Jo, možná byl dost opotřebovaný, ošklivý, podivně tvarovaný a vypadal, že se každou chvíli zřítí, ale bylo mi řečeno, že má pevné základy.

Obě kamarádky po mně hodily významný pohled.

„Ale dost hroznej na to, abys povolala posily.“ Sam zvedla obočí. „Nestěžuju si. Jsem ráda, že jsem byla zrovna u Graysonových rodičů, když jsi zavolala. Neviděly jsme se už celou věčnost.“

Zahryzl se do mě pocit viny.

„Věčnost ne. Viděly jsme se přece na tvou svatbě. Před dvěma měsíci.“

„Aha, myslíš tu půlhodinku, než jsi z Vegas zmizela? Ani ses nerozloučila s Paisley.“ Neznělo to vyčítavě, spíš jsem mezi řádky cítila skryté obavy.

„Jo, no...“ Zhluboka jsem se nadechla a snažila se znovu najít správná slova, která mi už dvaadvacet měsíců unikala. Jak říct nejbližším, že je máte rádi, ale jejich přítomnost nezvládáte? Že jejich štěstí je na vás prostě moc? „Chtěla jsem zůstat dýl, ale... prostě jsem nemohla.“ I mně samotné to znělo chabě.

„Ještě pořád?“ zeptala se tiše.

„Ještě pořád.“

Sam byla z naší party jediná, s kým jsem mohla mluvit, aniž bych devadesát pět procent času předstírala, že se mám fajn. Možná proto, že jsme spolu chvíli bydlely. Možná proto, že nikdy neukazovala prstem na kalendář a netlačila na to, abych už konečně byla v pohodě, krásná a společensky aktivní. Nebo možná proto, že mi svoje štěstí nestrkala pod nos. Ostatní... no, z těch pocit spokojenosti přímo sálal a oni ho pak nechávali ležet rozházený kolem jako třpytky, které už z koberce nikdy nevytřepete.

Sam se taky zamilovala do Graysona, dalšího z té naší bandičky letců, když ještě studoval v armádní letecké škole. Grayson ale nebyl u toho, co se stalo potom.

Nejdřív Josh a Ember.

Pak Paisley a Jagger.

Sam a Grayson.

Předpokládala jsem, že jako další přijdeme na řadu my s Willem... než ho v Afghánistánu zabili.

Ta dívka, kterou jsem byla – ta, která věřila na šťastné konce –, zemřela spolu s ním. A tu ženu, kterou jsem se stala, jsem nepoznávala. Věděla jsem jen, že vlastní polorozpadlý dům na pláži a má magisterský titul z pedagogiky a angličtiny. Zbytek mého já byl prázdný, a co prázdné nebylo, to zaplňovala bolest.

„Chybíš jim,“ pronesla Sam potichu. „Ember. Paisley. Klukům.“

„Jednou to půjde.“ Ten slib mi připadal stejně prázdný jako moje srdce. „Jen ještě ne teď.“

„A do té doby máš nás,“ dodala Mia s povzbudivým úsměvem.

„Třeba ti to tady pomůže uzdravit se vlastním tempem, a ne tak, jak ti to diktují ostatní.“ Sam se na mě usmála a lehce mi stiskla paži. „Tak co, ukážeš nám tu obludu i zevnitř?“

„Jo, jdeme na to,“ přikývla jsem a byla jí vděčná, že mě zase nenechala ve štychu.

Vystoupaly jsme po schodech z podesty nad garáží do přízemí. Všechny domy v okolí stály na pilířích, aby byly při bouřích chráněny před přívalovou vodou, a můj nebyl výjimkou.

Můj dům. I když... vlastně ne tak docela. Byl jeho. Zaplacený z peněz, které jsem nikdy nechtěla. Noc co noc jsem se modlila, aby nikdy nenastala situace, kvůli níž jsem ty peníze dostala.

„Pozor.“ Přeskočila jsem rozštípnuté prkno v půlce schodiště.

„Víš, klidně můžeš počkat, až se Grayson za šest měsíců vrátí z mise. Vsadím se, že rád přiloží ruku k dílu,“ navrhla Sam, když jsme přecházely po zchátralé verandě ke vchodovým dveřím.

„Za půl roku už z toho možná bude kůlnička na dříví,“ rýpla si Mia a stáhla si tmavé vlasy do culíku. Skoro ve všem byla jiná než její bratr – zatímco on byl vysoký, snědý a měl břidlicově šedé oči, ona byla spíš drobná, měla světlou pleť a jasně modré oči. Tvrdohlaví však byli stejně. Ještě že je Sam strčila oba s přehledem do kapsy.

„Ale no tak, nech toho, vždyť jste to ještě ani neviděly uvnitř!“ ohradila jsem se.

„Čekám něco ve stylu *Addamsovy rodiny*,“ ušklíbla se Mia. „Jsem ráda, že jsi tu práci na místní základce vzala, ale možná jsem měla jít na prohlídku s tebou. Nebo Joey. Nebo někdo jinej. V podstatě kdokoli.“

Zastavila jsem se s rukou na klíce vyhráté od slunce. Bylo kolem dvaceti stupňů, což je na březem nezvykle teplo, ale pořád nic proti tomu, co přinese nadcházející léto. Naštěstí jsem se narodila a vyrostla v jižní Alabamě, takže jsem byla na horko i vlhko zvyklá.

„Dobře, uznávám, koupit dům jen podle fotek na netu a inspekční zprávy byl risk, ale vydržte.“ Dveře se zasekly, a tak jsem do nich strčila ramenem a doslova vpadla do miniaturní předsíně. Cestou do obývacího nás ze všech stěn vítalo zestárlé dřevěné obložení.

„No páni!“ vydechla Sam se spadlou čelistí, když konečně uviděla tu krásu za skly v obývací.

„Moje řeč.“ Prosklená stěna s ničím nerušeným výhledem na Atlantik byla tím, co mě nakonec přesvědčilo dům koupit.

Přešly jsme po huňatém, avokádově zeleném koberci, který ladil s kuchyňskými skřínkami, linkou i spotřebiči. Odsunula jsem posuvné dveře, které hlasitě zaskřípaly. „Toho zabeďněnýho okna si nevšímejte,“ kývla jsem k nejnižnější straně domu.

„Ani tamtoho?“ zeptala se Sam a ukázala na další překližku.

„Jo. A tady bacha na chybějící prkna.“

Přešly jsme širokou terasu a opřely se o oprýskané dřevěné zábradlí. Slaný mořský vánek mi zvedal jemné chloupky na šíji. Pod námi se rozprostíral malý oplocený dvorek s brankou, z níž vedla úzká dřevěná cestička. Vinula se přes písčnou dunu až na prázdnou pláž, vzdálenou sotva sto metrů.

Vlny narážely na břeh v pravidelném, uklidňujícím rytmu.

Věřila bys, že tu někdo doopravdy bydlí? Je to ráj. Jeho hlas mi pronikl přímo do srdce a ostrá, sladkobolná vzpomínka mě přiměla přivřít oči. Byly to už skoro dva roky, co jsem stála na podobné terase s Willem, jen o pár desítek kilometrů dál po pobřeží, v Nags Head.

Teď jsem byla jedním z těch, kdo v takových domech skutečně bydlí. Měl by z toho radost.

„Tak jo, teď už chápu, proč jsi ten dům koupila.“ Mia zabloudila pohledem nejdřív na sever, pak na jih. „V jakým roce ho postavili? Začátkem padesátých let?“

„V padesátém prvním,“ odpověděla jsem. „Jak to víš?“

„Za dunami už nic nestojí. Ty a tvůj soused jste tu jediní na míle daleko. Pobřeží Hatterasu je chráněná oblast a tipuju, že tenhle dům postavili těsně předtím, než z pobřeží udělali národní park. No teda. Fakt by mě zajímalo, jak tehdy ten pozemek unikl řízení o vlastnictví. Musí mít cenu milionu dolarů, Morgan.“

„Možná kdybych ten dům zbourala, ale mám v kupní smlouvě klauzuli, že pokud stavba zanikne nebo přesáhne přesně vymezenou hranici, pozemek se vrátí zpátky vládě. Takže mi nezbyvá než ho opravit.“

Mia zavrtěla hlavou. „Po loňským hurikánu se musel ztratit mezi ostatními zničenými domy. Čeká tě spousta práce, ale měla jsi fakt kliku. Ten jeho tvar vůbec není marnej – vypadá sice divně, ale skvěle odráží vítr. Asi proto ještě stojí.“

„A vypadá to, že tu kromě tebe a tvých sousedů nikdo další nebydlí,“ podotkla Sam. „Mimochodem, proč jsi nekoupila ten dům vedle?“ Kývla směrem k sousednímu domu. Byl sice menší, ale v perfektním stavu.

„Protože nebyl na prodej. A navíc... líbí se mi tenhle. Teda, jeho potenciál.“ Měl zhruba dvě stě třicet metrů čtverečních, vešel se do mého rozpočtu a působil stejně jako já. Poznamenaný životem, otlučený, poničený. Zoufale potřeboval víc než jen novou fasádu.

Byly jsme doslova spřízněné duše.

„Tak jo, už vím, kam teď. Na pláž!“ zvolala Sam a zamířila k severnímu schodišti.

Následovaly jsme ji přes písčité dvorek, prošly brankou a vydaly se po dřevěné cestičce přes dunu.

„Tohle budeš muset odházet lopatou,“ poznamenala Mia, když jsme se škrábaly do malého kopce, a ukázala na cestičku zavátou pískem. „Vítr zvedá písek z pláže a odnáší ho sem. Proto ta duna. Ale aspoň chrání dům.“

„Chápu.“ V duchu jsem si to poznamenala, sešláply jsme první metr a půl duny a zbytek sjely po patách až dolů na pláž. Zula jsem si žabky, vzala je do ruky a rozhlédla se kolem. Kromě několika rodin v dálce zela pláž prázdnotou. „Skoro nikdo tu není.“

„Přesně, jak to máme rádi,“ poznamenala Mia s úsměvem cestou k vodě. „Za pár týdnů se to tu zaplní kvůli jarním prázdninám a v létě bývá narváno, ale jakmile turisté zmizí, je tu zas pohoda. Skoro jako teď.“

„Je tu nádhernej klid,“ přidala se Sam.

Klid? Už hodně dlouho jsem necítila nic, co by se mu byť jen vzdáleně podobalo. Upřímně – ani jsem si nebyla jistá, jestli má v mém světě ještě místo. Šumění vln, písek a svěží vánek ale působily uklidňujícím dojmem. A to mi stačilo.

Čím dál jsme šly, tím byl písek pevnější a vlhčí. Zastavila jsem se a sledovala, jak se oceán žene vsříc mým nohám a pak je zalévá. Voda byla příjemně chladivá a netrvalo dlouho, než jsem se trochu propadla, a nakonec mi v písku zmizela celá chodidla.

Vedle prstů mi najednou problesklo něco barevného. Když vlna ustoupila, nabrala jsem hrst mokrého písku a nechala ho pomalu protékat mezi prsty. Nakonec mi v dlani zůstal zaoblený kousek matně modrého skla, velký asi jako mince.

„Co to...“ Sam si zastínila oči před poledním sluncem a zadívala se k vodě. „Páni.“

Zvedla jsem pohled a zablédla, jak z vln vychází nějaký muž, sotva pár metrů od nás.

Bože, smiluj se.

Byl... No, coby vášnivý čtenářce mi zarážejícím způsobem došla všechna slova. Voda mu stékala po perfektně vyrýsovaném těle – jako by z příboje vystoupil mořský bůh. Černé plavky zářily proti jeho opálené kůži stejně ostře jako tmavé tetování na boku.

A jeho břišní svaly? Ty měly vlastní břišní svaly.

Prohrábl si husté, světle hnědé vlasy, zakroutil širokými rameny a rozběhl se po pláži přímo k nám.

„Panebože,“ protáhla Mia každou slabiku. „Je opravdovej? Zdá se mi to, nebo k nám zrovna běží šíleně sexy chlap?“

„Nevím, co ti na to říct,“ hlesla Sam, když se muž přiblížil.

Vítr mi šlehal dlouhé vlasy do obličeje, a když už byl běžec skoro u nás, rychle jsem stáhla neposlušné hnědé prameny i vzpurný lem šatů rukama.

Ach bože, byl to bez debat ten největší fešák, jakého jsem kdy viděla. Výrazný nos, ostře řezaná čelist a plné, smyslně vykrojené rty, jaké má Kapitán Amerika, kvůli nimž bych na místě bez váhání odříkala slib věrnosti. Jako by Bůh nacpal všechno, co mi na mužích připadalo přitažlivé, do jedné osoby a vyplivnul ji na pláž přímo před mým domem.

„Dobré odpoledne, dámy,“ pozdravil s lehkým úsměvem. Jeho dech byl stejně vyrovnaný jako tempo jeho běhu.

Oči měl modré jako oceán. Jak jinak. O odstín tmavší než skleněný střep, který jsem třímala v dlani. Zaklesly se do mých, na moment se rozšířily – a pak, aniž by zastavil, pokračoval dál v běhu.

„Neměl jižanskéj přízvuk,“ řekla jsem, když jsem znovu našla hlas. „Určitě turista.“

„No teda, jestli ti tenhle ostrov bude servírovat takovýhle kousky, budu za tebou jezdit každé víkend,“ prohlásila Mia a přistoupila blíž k vodě. Udělala si z dlaní improvizovaný megafon a zakřičela: „Chrise Hemswortha, prosím! Nebo aspoň Liama!“

„Mio, Mio...“ Sam obrátila oči v sloup. „Oceán nemá uši. I když je fakt, že se s klukama na pláži seznamujeme celkem běžně. Jak že to Paisley říkala Jaggerovi?“

„Pan Kalifornie,“ odpověděla jsem a vybavila si ten den, kdy ho před skoro čtyřmi lety potkala na jedné z floridských pláží. *Jenomže jejich příběh má šťastný konec.*

Sklouzla jsem pohledem ke vzdalující se postavě běžce.

„No jo. Ale tenhle na Kalifornana nevypadá,“ zamyslela se.

„Spíš Pan Karolína,“ navrhla jsem.

„Ach, Karolína,“ povzdechly si obě najednou.

Muž odběhl a motýly v břiše vystřídala úleva. Pokud se z oceánu nebudou každý den vynořovat muži jako tenhle, nemám se čeho bát.

A i kdyby... stejně jsem nebyla na nový vztah připravená. Nemohla jsem někomu nabídnout srdce, když jsem žádné neměla. Bylo pohřbeno víc než osm set kilometrů odsud – ve West Pointu.

Cestou zpátky k domu Sam s Míou klábosily a pak jsme se pustily do velkolepé prohlídky toho, co mi původce mého zlomeného srdce koupil. Ložnice, koupelny – všechno tady volalo po generální opravě.

„Tak co?“ zeptala jsem se, když si prohlížely kuchyň.

„Upřímně?“ Mia se opřela o laminátovou linku.

„Samozřejmě.“

Vyměnila si se Sam pohled.

„Co?“

„Musíme zavolat Joey,“ řekla Mia.

„Tvoji sestře?“ ujistila jsem se.

Přikývla. „Je ředitelkou Masters a spol.“

„Rodinné lodářské firmy,“ upřesnila Sam.

„Ach, jasně. Stavíte závodní plachetnice, nebo tak něco, že?“ Bylo mi trapně, že Graysonovu rodinu vlastně moc neznám, i když jsem se s nimi seznámila už před pár lety.

„Tak něco,“ uchechtla se Mia. „Joey zná v Outer Banks všechny spolehlivé dodavatele. Pro začátek ti určitě dá seznam kontaktů. Pokud teda neplánuješ vyrazit do železářství a pustit se do oprav sama?“ Vytřeštila oči. „Prosím tě, řekni mi, že neplánuješ.“

„Tak napůl,“ pokrčila jsem rameny a sledovala jejich zděšené výrazy.

„Morgan! Ne, ne a ještě jednou *ne*. Nejsi...“ Sam rozhodila rukama. „Vím, že miluješ kutilský pořady všeho druhu, ale tohle sama nezvládneš. A říkám to se vší láskou.“

„Minimálně na hrubé práce musíš najmout odborníky,“ přidala se Mia. „Přestavby plážových domů nejsou žádná sranda.“

Jejich prosebné pohledy mě nakonec obměkčily. Co ztratím, když si nechám zpracovat pár cenových nabídek?

„Tak dobře. Zavolej Joey. Co nezvládnou sama, na to si někoho najmu. Platí?“

„Platí.“

„Rozhodně.“

O pár hodin později vyrazila Mia pro pizzu a Sam pro tequillu.

Já jsem se pro změnu rozhodla zprovoznit světla. Slunce zapadne za pár hodin a fakt nehodlám vybalovat to málo, co jsem si přivezla, potmě.

Prolistovala jsem složku, kterou mi máklář nechal na kuchyňské lince. „Záložní jistič v garáži,“ přečetla jsem nahlas. Proč by, proboha, někdo dával jistič zrovna tam? Možná měly Sam s Miou pravdu – přinejmenším budu potřebovat elektrikáře.

Do jejich návratu zbývalo asi půl hodiny. Když tu zatracenou skříň s jističi najdu, třeba se bude v celém domě svítit, než se vrátí.

Vyběhla jsem ven, ani jsem se neobtěžovala zavřít za sebou domovní dveře. Seběhla jsem po schodech a z posledního rovnou seskočila na podestu...

KŘUUUP.

Zvuk praskajícího dřeva jsem zachytila asi milisekundu předtím, než se pode mnou podesta propadla. S výkřikem jsem vymrštila ruce a chytila se zbytku schodiště. Náraz odnesla moje prsa, která přistála přímo na okraji nově vzniklé díry, zatímco spodní půlka těla zmizela kdesi v jejích útrobách.

Sunula jsem se dolů, oslepená bolestí, ale naštěstí jsem tam nezahučela celá.

Zvuk, který ze mě vyšel, měl k ženskosti hodně daleko. Do háje, bolelo to jako čert. Od stehén až po žebra mi projela ohnivá bolest a byla jsem si skoro jistá, že z mých děček budou áčka, nebo mi rovnou upadnou.

Několikrát jsem se zhluboka nadechla, abych zklidnila tlukot srdce, a modlila se, aby bolest ustoupila. Pak jsem se pokusila dostat lokty pod sebe. Možná bych se mohla trochu nadzvednout... Tak ne, ani náhodou.

To si snad děláš prdel.

Nemohla jsem se pohnout. Ani o centimetr. Vůbec. Byla jsem zaklíněná v díře, kterou jsem si sama vyrobila, a neměla dost síly ani žádné páky, abych se z ní dostala.

Z hrdla mi unikl trpký smích. Dokonalá metafora mého života. Will by se smál, až by se za břicho popadal.

„Jo, vsadím se, že si teď říkáš, jaká je to sranda. Symbolika jak vyšitá,“ zamumlala jsem a sklouzla zpátky do známého vzorce, kdy si s ním povídám, kdykoli jsem sama.

Natočila jsem nohy, jak nejvíc jsem se odvážila, v naději, že nahmatám něco, o co bych se mohla zapřít, ale samozřejmě nic. Visela jsem dobré dva tři metry nad zemí.

Neumřu, ale příjemné to fakt není. A jestli mě tu takhle najdou Sam s Miou, bude to ponižující. Skvělý způsob, jak dokázat, že to tu sama nedám. Nezvládla jsem ani jeden den.

Trochu jsem se rozhoupala a zkusila svoje holky protlačit otvorem dolů.

Au. Ani omylem. Kůže, která ještě nebyla odřená, se vzpírala jakémukoli tlaku.

Vtom jsem zaslechla kroky. Otočila jsem hlavu k sousedovu domu a zahlédla malou rzavou holčičku, jak běží ze schodů mým směrem.

Vypadala jako předškolák, měla baculaté tváře a veliké oči. Tipovala jsem jí tak pět let, což znamenalo jediné: někde poblíž musí být i dospělý.

„Díky bohu. Ahoj, princezno, jak se máš?“ zavolala jsem na ni.

Zastavila se u mého schodiště, záplava jejích kudrlin asi o vteřinu později než zbytek těla.

„Dobrý den. Sama sem nesmím, ale slyšela jsem vás křičet. Zasekla jste se.“ Svráстила čelo nad obrovskými hnědými očima a s jižanským přízvukem protáhla poslední slovo úplně stejně, jako bych to udělala já. *Místní.* Aspoň že se vedlejší dům nepronajímá dovolenkářům.

„To ano,“ přitakala jsem. „Jsem Morgan, vaše nová sousedka.“

Rozšířila oči. „Nová? Ti před váma byli staří. Hodně, fakt hodně staří. A nikdy se nezasekli.“

Možná bych se rozesmála, kdyby mi prkno vražené do žeber dovolilo roztáhnout hrudník.

„Právě od nich jsem ten dům koupila. Jak se jmenuješ?“

„Jsem Finley. Táta mi říká Fin. Jako ta rybka. Nebo žralok.“ Zalezla pod podestu a zmizela mi z očí.

Okamžitě jsem přestala hýbat nohama. Nechtěla jsem ji kopnout.

„Já mám taky ráda Hello Kitty!“ vypískla nadšeně. „Dneska mám na sobě nudný sobotní kalhotky, ale to jen proto, že ty nedělní jsou zelený a vůbec se mi nelíbí.“

„Hello Kitty...“ *Ach, můj bože.* Pečlivě jsem zhodnotila situaci a všimla si, že se mi pod prsy krabatí víc látky, než by mělo. A do toho ten vítr? Ale ne. Ne, ne, *ne*.

Ať mě okamžitě spolkne zem.

„Jste hrozně těžká, slečno Morgan!“ Bůh žehnej její dušičce, snažila se mi nadzvednout nohy, ale nepohnula jsem se ani o píd.

„Přesně tak si připadám, Fin. Můžeš pro mě něco udělat?“

Vynořila se, vzhledla ke mně a založila si ruce na prsou. „Jste fakticky zaseknutá. Dojdu pro tátovu pilu.“

„To není nutný! Ale jsi zlatá. Myslíš, že bys mohla zavolat mamin-ku?“ *Prosím tě, bože.* Vážně jsem neměla v plánu strávit další minutu zaklíněná v tomhle pitomém schodišti a blýskat flitry do všech světových stran. Ne. Ani náhodou. Nejvyšší čas, aby se Hello Kitty odebrala do ústraní.

„To nejde.“ Pokrčila rameny a zamířila zpátky k domu.

„Ne?“ vyhrkla jsem a měla pocit, že mi vypadnou oči z důlků.

„Bydlí v Kalifornii.“

„Aha...“

„Ale dojdu pro tátu. Nebojte, zachraňování lidí mu fakt jde!“ Vysprintovala po schodech na verandu.

„Ne! To fakt není nutný! Počkám na svoje kamarádky!“ křikla jsem za ní, ale už byla pryč.

Zamrkala jsem a doufala, že se z téhle noční můry podobné těm, kdy se člověk ocitně nahý ve škole, probudím. Když ani to nepomohlo, nezbylo než smířit se s tím, že se setkání s novým sousedem nevyhnu.

Ve spodním prádle.

Zaklíněná v podestě schodiště.

Skvělej první dojem.

Počkat. *Sakra*. Nohy jsem si sice oholila, ale vosk jsem nepoužila... no, už je to nějaký ten pátek. Můj klín se mezitím proměnil z pečlivě upraveného na... přírodní rezervaci. Až do této chvíle jsem mu nevěnovala ani pozornost, ani péči.

Až do této zcela nevhodné chvíle.

Naštěstí jsem měla kalhotky s nohavičkami, takže existovala slušná šance, že všechno zůstane schované, ne? Mohlo to být ještě horší?

Určitě existuje nějaká hranice, kolik ponížení najednou je člověk schopný unést.

Vedle bouchly dveře s moskytiérou a já se kousla do spodního rtu. Bolest mi znovu připomněla, že tohle fakt není sen.

„Honem, tati!“ volala Finley.

„Už běžím, zlato,“ ozval se hluboký hlas. Kroky na schodech zněly těžce a jednoznačně mužsky.

„Nebojte, slečno Morgan, tatínek už jde. Zrovna se sprchoval, ale hned vylezl.“

Otevřela jsem oči. Finley na mě vzhlížela s úsměvem od ucha k uchu a nadšeně pokyvovala hlavou.

„Děkuju ti, Finley.“

Hned vedle ní se objevily bosé nohy, svalnatá lýtka, modré plavecké šortky, břišní svaly a povědomé tetování, které vzápětí zakrylo bílé tričko, jež si její tatínek právě přetáhl přes hlavu.

REBECCA YARROS

Zvedla jsem zrak k dobře známým oceánově modrým očím a v duchu zaúpěla.

Bože na nebesích. Zabte mě. Hned.

Byl to Pan Karolína.

Ponížení očividně neznalo hranic.

KAPITOLA DRUHÁ

JACKSON

Ha. Přiznám se, že první setkání s novou sousedkou jsem si představoval jinak. Tohle spíš připomínalo kouzelnické číslo, kdy se asistentka vmáčkne do úzké bedny a kouzelník ji rozřízne vejpůl... až na to, že tahle rozhodně nevypadala, že by o to stála.

Ale k čertu, nohy na to měla.

„Tak jo,“ zamumlal jsem si pod nos a zhodnotil situaci. Byla zaklíněná v chatrné části podesty, kterou jsem Dianě a Carlovi už roky doporučoval opravit, než dům prodají. Sakra, roky jsem je k tomu přemlouval právě ze strachu, že stejný osud jako tuhle ženu potká některého z nich.

Zvedl jsem oči k jejímu obličejí. Z profilu byla stejně rudá jako její kalhotky s motivem Hello Kitty, které teď byly jediným kusem látky mezi jejími žebry a špičkami prstů na nohou. Neměl bych je vůbec vidět, natož na ně bezostyšně zírat.

Ale na svou obranu – měl jsem je přímo před očima.

Propadla se dvěma vodorovnými prkny, takže okolní dřevo zůstalo netknuté. Hrany nebyly nijak zvlášť ostré, ale škrábance a modřiny na bocích v nadcházejících dnech zaručeně pocítí. Žebra měla sedřená a místy lehce krvácela.

„Finley, zůstaň tady, broučku. Schody zatím asi nebudou úplně bezpečný.“

Kývla a já obešel schodiště, vydal se po něm nahoru a pár schodů pod podestou klesl na kolena, abych své – teď dost rozpačité – sousedce viděl do očí. Tedy, kdyby je zrovna nedržela tak úporně zavřeně.

No ne. Byla to ta kočka z pláže. Ta nádherná, s těmi vlasy, těma očima, v letních šatech, které se jí teď kupily kolem hrudníku.

„Zdravím,“ pronesl jsem tiše.

Otevřela nejprve jedno oko, pak druhé, jako by doufala, že se mezitím vypařím, a zadívala se na mě podmanivýma hnědýma očima – po okrajích tmavýma, směrem ke středu přecházejícíma v jantarový odstín, a orámovanýma dlouhými, hustými řasami. Všechna slova, která jsem měl na jazyku, se mi rázem vykouřila z hlavy. Její pohled byl stejně uhrančivý jako ona sama a měl v sobě něco navíc – hluboko zakořeněný smutek, který nejspíš úzce souvisel s celou tou šlamastykou, do které se dostala. Zahlédl jsem ho už na pláži, ale teď, zblízka, byl ještě patrnější. Do prdele, a probouzel ve mně touhu chránit ji před čímkoli, co ho způsobilo.

„Dobrý den,“ řekla s jižanským přízvukem hustým jako med.

„Vypadá to, že by se vám hodila pomoc.“ Dával jsem si pozor, abych se při tom nezakoktal. To okřídlené rčení – *krásná, až se tají*

dech – jsem znal, ale teprve teď jsem poprvé pochopil, co skutečně znamená. Opravdu mi na okamžik vzala dech.

„Jsem v pořádku,“ namítla a nasadila ten nejfalešnější úsměv, jaký jsem kdy viděl. Skoro by to bylo k smíchu, kdybych předtím nezahlédl její sedřenou kůži a nevěděl, že ji to musí strašně bolet. „Moje kamarádky se brzy vrátí, takže si se mnou opravdu nemusíte dělat starosti.“

No teda. Měla silnější přízvuk než místní a dvakrát víc sexy než ta Irka, co si loni v létě pronajala byt vedle Sawyera.

„Starosti? Nevím, jestli jste si všimla, ale jste zaklíněná ve scho-dech.“

„Zaznamenala jsem.“ Stále si zachovávala ten umíněný úsměv.

„Jak moc to bolí? Na stupnici od jedničky do desítky?“

Možná to bylo tím, že jsem změnil tón, nebo se jí začal vytrácet adrenalin, ale najednou si povzdechla a spolu s rameny jí opadla i maska z tváře.

„Pět? Mám pár škrábanců, ale spíš nic necítím. Určitě se odtud dokážu vy-“ Pokusila se zapřít o předloktí a já instinktivně ztuhnul. „Nebo taky ne.“

„Opatrně, odřela jste si žebra.“

„Všimla jsem si. Ta mě bolí nejvíc, pak kyčle... a nakonec moje důstojnost. A nemůžu se ani pořádně nadechnout.“

„Protože jste tam uvízla, Kitty,“ vyklouzlo mi dřív, než jsem se stihl zastavit.

Se zaúpěním sklonila hlavu a zrudla až na uších. „Proč jsem si dneska musela vzít zrovna tyhle? Připomíná mi to, jak mi jednou u roztleskávaček zůstal kus sukně zastrčený v bombardácích,“ zamumlala.

„V bombar... v čem?“ zopakoval jsem se smíchem, tlumeně, aby to Finley neslyšela.

Zvedla ke mně hlavu a zakoulela očima. „V bombardácích. Jsou to... no, v podstatě podvlíkačky. Roztleskávačky je nosí pod sukněmi. A upřímně, teď bych si je přála mít na sobě.“

Teď, když jsem si to představil...

„Dobře. Pojďte vás dostat ven.“ Očima jsem zkontroloval stav podesty a okolních prken, která vypadala, že už toho moc nevydrží. „Nemám správněj úhel, abych vás vytáhl. Kdyby se utrhlo další prkno, bylo by to ještě horší. Budu vás muset nadzvednout zespodu. Jste pro?“

Semkla rty a přikývla.

„Tak jo,“ usmál jsem se, snad povzbudivě, a vydal se po schodech dolů. Zastavil jsem se pod podestou a ze všech sil se snažil ignorovat fakt, že mi přímo před obličejem visí celá její dolní polovina těla – z větší části nahá. Vsadil bych se, že přijela s tím, kdo řídí ten obří džíp F–250 zaparkovaný u staré loděnice. Velikost pneumatik i světelná rampa mluvily jasně: alfa samec. *Zřejmě někoho má.*

Ne, že by na tom záleželo. Každý, kdo bydlel vedle nebo znal Finley, automaticky spadal mimo kategorii známostí na jednu noc. A to bylo jediné, čeho jsem byl momentálně schopný.

Fin zakopla o moje nohy, ale stihl jsem ji zachytit v pase dřív, než si rozrazila hlavu o pilř.

„Fin, zlato, co kdybys šla o kousek dál? Nerad bych ti přimáčkl prsty.“

Přikývla, protáhla se kolem mě a zaparkovala u zahradních křesel na naší straně plotu, připravená sledovat celé to divadlo z první řady.

Zadíval jsem se na úzkou mezeru mezi sousedčíným trupem a dřevěnými prkny – sotva na šířku prstů – a v duchu zaklel. Její pozice připomínala zakulacený kolík zaseknutý ve čtvercovém otvoru.

„Dobře, asi jste tam vlítla zešikma. Abych vás dostal ven, budu vás muset maličko pootočit. Jinak se zaseknete...“ *Zadkem*, dodal jsem v duchu. Efektní, ale zrovna teď dost nepraktické.

„Spodkem?“ nadhodila.

„Přesně tak.“

„Možná budu potřebovat, abyste mě trochu... nadzvedl. Nemám se tady nahoře čeho chytit.“

Můžu si půjčit hrnek cukru?

Nemáte náhradní překližku na zabednění oken?

Jedeme na víkend pryč, mohl byste nám zalít kytky?

Za těch bezmála pět let, co jsem bydlel vedle, mě Hatcherovi žádali o ledacos, ale abych jim pomohl dostat zadek z podesty, opravdu ne. Nikdy.

Vypadalo to, že s touhle ženou stihnu porušit všechny sousedské konvence už během prvních pěti minut.

Vystoupil jsem zpod podesty a zachytil její pohled. „Zdravím,“ řekl jsem.

„Zdravím,“ odpověděla a jemně se pousmála.

„Jackson Montgomery. Napadlo mě, že by nebylo od věci se nejdřív představit.“ Normálně se s lidmi, které tahám z průšvihů, moc nepáru – to bývá Garrettova parketa. „Kamarádi mi říkají Jax.“

„Morgan Bartleyová. Těší mě.“

Morgan. Paráda. Jako moje oblíbená značka rumu. Barvu měl skoro stejnou jako její oči. *Oči, do kterých se rozhodně nesmíš zakoukat, je ti to jasné?*

„Výborně. Aspoň už ti nemusím říkat Kitty.“

„Vzhledem k okolnostem mi to za tu chvilku docela přirostlo k srdci,“ zlehka se zasmála. „Je fakt, že jsem na sobě mohla mít i mnohem horší věci.“

Zatraceně. Nejen že byla krásná, ale ještě měla smysl pro humor. Z lidí, které znám, by si ho v takové situaci udržel málokdo.

„Tak jo, Kitty, jdeme na to.“ Vrátil jsem se pod podestu. Sakra, od žeber přes boky až po stehna byla samá modřina a škrábanec. Bez újmy vyšel jen její pas a nohy. „Připravená?“

„Asi mi nic jinýho nezbyvá,“ ozvala se shora.

Bez dalších řečí jsem ji chytil v pase a nadzvedl.

„Uf,“ vydechla, když se její žebra konečně vysvobodila z těsného sevření prken.

„Lepší?“ Posadil jsem si ji na levé rameno a přidržoval ji jen za stehna, abych se vyhnul poraněným bokům.

„Trochu,“ odvětila. „Konečně se můžu nadechnout. Děkuju.“

Zachytil jsem pohledem mezeru, která vznikla mezi jejím pasem a prkny, natáhl pravou ruku a jemně stáhl látku jejích šatů dolů, kousek po kousku, abych jí vrátil aspoň trochu důstojnosti.

„Děkuju,“ zopakovala, tentokrát tišeji.

„Vydechni a pak tě zvednu úplně.“ Otočil jsem hlavu za zvukem pneumatik na šterkové příjezdové cestě. Mezi obrovským džípem a stěhovací plošinou zaparkoval malý sedan, z něhož vzápětí vystoupily dvě ženy – jedna bledá, v rukou krabici s pizzou, druhá se snědou pletí a s lahví, podle všeho tequilly. Obě zůstaly stát na místě, oči vykulené, pusy otevřené dokořán.

„Panebože.“

„Morgan!“

Rozběhly se ke schodům.

„Počkejte!“ zavolal jsem skrz lamely a přiměl je prudce zabrzdit. „Nevím, kolik toho ta podesta ještě unese.“

V mezeře mezi schody se objevily dvě hlavy. Pokývl jsem jim na pozdrav. „Zdravím.“

„Pan Karolína?“ vydechla ta drobnější.

Pan *co*?

„Ehm. Když jsem se díval naposledy, tak ne. Ale na soutěže krásy si moc nepotrpím,“ odpověděl jsem. Ta s tequillou popošla blíž a sklouzla pohledem k mým rukám pevně sevřeným kolem Morganiných stehů – jednu nad, druhou pod šaty. „Podal bych vám ruku, ale jak vidíte, mám je trochu plný.“

„V pohodě,“ řekla bez špetky jižanského přízvuku. „Je ti něco, Morgan?“

„Jsem jen trochu odřená, žádná hrůza,“ ujistila ji Morgan a trochu se mi posunula na rameni. Byla lehoučká jako pírkó. „Támhle je Finley. A tohle je Jackson – moji sousedé. Nejsem já šťastlivec?“

„Jax,“ opravil jsem ji.

Fin nám zamávala a Morganiny kamarádky jí gesto opětovaly. Potom se jejich pohledy zaměřily na mě.

„No, Jaxi, s trapností – chci říct s radostí – tě poznávám. Já jsem Sam a tohle je moje švagrová Mia. A ta holka, co ti sedí na rameni, je jedna z mých nejlepších kamarádek. Jak můžeme pomoci?“

„Taky mě těší,“ kývl jsem k oběma. „Bylo by fajn, kdybyste Morgan nahoře podaly ruku. Zbytek schodiště se zdá v pohodě, ale podesta ne. Vyjděte po zadním schodišti, sejďte po tomhle až těsně nad ni, a až ji zvednu, vytáhněte ji. V žádném případě nesmí stoupnout na podestu celou vahou.“

„Jasně. Mio!“ zavolala na druhou dívku a obě během vteřiny zmizely.

„Jsi tam nahoře v pořádku, Morgan?“ zeptal jsem se. Bože, co to má za parfém? Voněla úžasně – po vanilce a jahodách?

„Na to bych se spíš měla ptát já tebe, když na tobě sedím.“

Málem jsem se rozesmál. „O mě se neboj. Jsem v pohodě.“ Mrknul jsem na Finley, která se chichotala s dlaní před pusou.

„Neunavíš se, než mě budeš muset zvednout?“ zeptala se Morgan s obavami v hlase a protáhla poslední slabiky do výšky. Do háje, mohl bych ji poslouchat celé hodiny. I kdyby s tímhle přízvukem předčítala telefonní seznam.

„Věř mi, zvládl bych tě takhle držet klidně celý den. Nenechám tě spadnout.“

Cítil jsem, jak se v tu chvíli maličko uvolnila.

„Takže ty tady teď bydlíš?“ nadhodil jsem, abych vyplnil ticho, než se ozvou její kamarádky.

„Jo. Asi jsem si to měla napřed prohlédnout,“ ztišila hlas, až jsem ji přes prkna skoro neslyšel.

„Pořídila sis ho naslepo?“ *Cože?*

„Viděla jsem fotky!“ bránila se rychle. „A inspekční zprávu. A taky jsem ho našla na Google mapách. Jen jsem v něm nebyla osobně... až dneska.“

No nazdar. Koupila ho bez prohlídky? Sám o sobě byl stabilní, ale potřeboval hromadu oprav. Od sedmdesátých let, kdy ho Hatcherovi koupili, na něj nikdo nesáhl.

„A je takovej, jakej jsi čekala?“

Napjala se.

„Morgan?“

„Ne, že bych nepočítala s nutnými opravami. Počítala. Počítám. Chci se jednou ohlédnout a říct si, že jsem něco dokázala.“ Povzdychla si tak nešťastně, až mě zabořilo u srdce. „Jen toho potřebuje spravit mnohem víc, než jsem myslela.“

„Máš šikovnýho manžela?“ Naučil jsem se, že je lepší předpokládat, že žena někoho má, než doufat v opak. A s ohledem na to, že jsem se jí právě dotýkal na holém těle, nebylo od věci vědět, jestli mi její partner za chvíli nerozbije hubu.

Její stehna se okamžitě proměnila v kámen.

„Nejsem vdaná, ani zadaná. A nikoho nehledám,“ pronesla s důrazem na každém slově.

Sakra. Právě mě odmítla holka, kterou jsem ani nebalil. To se mi ještě nestalo.

„Promiň, napadlo mě to kvůli tomu džípu.“ Tak to dopadá, když si člověk vytváří domněnky. „Ne, že by ženská nemohla řídit pořádný auto. Vypadá skvěle.“

„Nechal mi ho... kamarád. Jinak jezdím Mini Cooperem. Znáš v okolí nějaký dobrý řemeslníky?“

Téma uzavřeno. Beru na vědomí.

„Jo, pár bych jich dal dohromady –“

„Jsme tady! Pardon, musely jsme přelézt spodní branku a, no, jsme maličké. Chvíli to trvalo.“ Sam se naklonila přes zábradlí.

„Můžeme?“

„Jasně. Morgan?“

„Jo.“

„Fajn. Předem se omlouvám, asi to trochu zabolí. Jsi pěkně potlučená.“

„Jen do toho. Vydržím víc, než se zdá.“

Vůbec jsem o tom nepochyboval. Přesto jsem ji chytil co možná nejopatrněji. „Raz. Dva. Tři.“ Pomalu jsem ji nadzvedl a sledoval, jak se protahuje skrz úzký otvor.

„Bezva, nakloň se k Sam,“ navedl jsem ji, když se dostala boky na úroveň podesty. Naštěstí jsem se svými sto devadesáti centimetry dosáhl vysoko, ale abych ji dostal skrz, potřeboval jsem ji líp chytit.

„Budu tě muset chytit o něco víc,“ varoval jsem ji.

„Jako by se už nestalo?“ zavtipkovala.

„Ha.“ Rychle jsem přehmátl – jednou rukou ji chytil zezadu za stehno, druhou jí podepřel koleno. Jak stoupala, ruka mi po jejím stehně pomalu sklouzla dolů.

„Mám tě!“ zvolala Sam.

Vzápětí byla Morgan nahoře a moje ruce zůstaly prázdné.

„Zafungovalo to!“ hlásila vítězně, nakloněná přes zábradlí nad podestou.

Vystoupil jsem do paprsků podvečerního slunce a usmál se na ni. „No jasně.“

„Zachránil jsi ji!“ pištěla Finley a rozběhla se ke mně v záplavě kudrlinek a máchajících rukou a nohou. Snadno jsem ji chytil a vyhoupl na ramena.

„To nebyla žádná záchrana,“ odpověděl jsem. „Jen pár metrů.“

„No, mně to tak rozhodně připadalo,“ namítla Morgan a obdařila mě úsměvem, který mi málem podrazil kolena.

„Zachránil jsi nám den,“ dodala ta drobnější – myslím, že Mia. Podle přízvuku byla místní a kulila na mě nádherné modré oči.

„To je jeho práce,“ prohlásila Finley. Zavrtěla se, a tak jsem ji spustil dolů. „Mám hlad!“ vykřikla a vyběhla po schodech k našemu

domu. „Jsem ráda, že už tam netrčíte, slečno Morgan!“ houkla přes rameno a zmizela uvnitř.

„Má pořád hlad,“ poznamenal jsem s úsměvem.

„Díky za pomoc,“ řekla Sam a vydala se po schodech nahoru. Když se Mia nehýbala, zatáhla ji za ramínko tílka. „Zatím.“

Mia se na mě naposledy usmála a pak zmizela za ní.

Zůstali jsme s Morgan sami.

Zastrčila si pramen vlasů za ucho a sklopila pohled k zábradlí. „Děkuju,“ pronesla tiše.

„Rádo se stalo.“

Krátce mi pohlédla do očí – určitě jí běželo hlavou, co všechno jsem asi viděl.

Celkem dost.

„Zítř ráno se stavím s překližkou a tu díru zatluču. Získáš tím čas, než splášíš řemeslníky.“

„To není potřeba. Zvládnu to sama.“ Narovнала se v zádech.

Myslela to vážně, když tvrdila, že chce všechno zvládnout svépomocí.

„Jsi pořád tak tvrdohlavá?“

„Vůbec netuším, proč si to myslíš.“ Zkřížila ruce pod prsy a ztvářila se dotčeně.

„Třeba proto, že ti nabízím pomoc, a ty ji odmítáš.“

„Vždyť jsi mi právě pomohl.“ Ukázala k podestě.

„Neměla jsi moc na výběr, pokud jsi nechtěla čekat, až tě kámošky vyprostí pilou.“ Zahákl jsem si palce do kapes šortek. „A jestli si dobře vzpomínám, tvrdila jsi, že o nic nejde. Přitom ti nohy visely dva metry nad zemí. Jsi tvrdohlavá.“

„Možná. Ale podestu si opravím sama.“

Ježíši. Co když zatluče hřebíky do ztrouchnivělých prken nebo nařeže překližku ve špatném rozměru? Akorát ji budu muset vytahovat podruhé.

„Takže máš zkušenosti s tesařinou?“ Proč mi nedovolí jí pomoci? I když to zatím nemůže vědět, všichni si tady navzájem kryjeme záda, a než jsem odjel na vysokou, trávil jsem každé léto jako pomocník na tátových stavbách.

V očích jí zajiskřilo – možná tiché přiznání, že za tím obdivuhodným odhodláním chybí jakákoli přímá zkušenost.

„No, to ne. Zatím ne,“ přiznala.

Není to tvoje věc.

Nemusíš to řešit.

Neplet se do toho.

„Když jsi říkala, že to tu chceš dát dohromady, myslela jsi tím, že si najmeš někoho, kdo ví, co dělá, že jo? Ne, že se do toho pus-tíš sama?“ *Skvělý, právě se do toho pleteš, blbečku.* „Protože tenhle dům bude chtít víc než pár večerů u kutilských pořadů. A jestli ty nebo tvoje spolubydlící nemáte zkušenosti, což – upřímně – z vašich upravených rukou nepředpokládám, budete rozhodně potřebovat pomoc.“

Kde je ta tvoje pověstná zdrženlivost, Jaxi?

Viditelně jsem ji tím namíchnul. „Zaprvé, nejsou to moje spolu-bydlící, jen návštěva. A zadruhé, jsem na to sama a jsem celkem schopná. Něco zvládnou vlastníma rukama a na zbytek si najmu řemeslníky. Mám ještě pár měsíců, než nastoupím do práce, takže to s online návody určitě dám –“

„Počkej. Ty vážně plánuješ rekonstruovat podle YouTube?“

Napjala se, v očích... vztek.

„No nazdar. Vážně plánuješ.“ Bojím se o ni, nebo jsem jen fascinované? Upřímně – asi obojí.

„Moc ráda jsem tě poznala, Jacksone,“ odpálkovala mě zdvořile. „Škoda, že to bylo za tak... nezapomenutelných okolností.“ Znovu zčervenala.

„Rád ti pomůžu. Aspoň co se týká bezpečnosti. Většinu přestavby našeho domu jsem dělal vlastníma rukama – no, s pár kámošema z práce. Na tenhle barák se nesáhlo od sedmdesátých let a pochybuju, že má pořádný základy. Hatcherovi ho milovali tak, jak byl – včetně té avokádově zelené.“

Na vteřinu to vypadalo, že ustoupí.

„Fakt se na mě můžeš spolehnout,“ položil jsem si ruku na srdce. Zdvihla bradu o pár centimetrů výš.

Blbě jsem se vyjádřil.

„Na rozdíl od toho, co se právě stalo – za což jsem ti neuvěřitelně vděčná –, nemám ve zvyku spoléhat se na cizí muže. Dokonce ani na ty hezký. Takže si tu podestu opravím sama, děkuju pěkně,“ odmítla mě znovu, tentokrát i s rázným pokývnutím hlavy.

Byl za tím určitě nějaký příběh, ale jediné, na co jsem v tu chvíli dokázal myslet, bylo, že jí připadám *hezký*.

„Vážně,“ zmírnila tón. „Moc ti děkuju, že –,“ mávla k podestě a znovu sklopila zrak. „Však víš...“ Usmála se na mě trochu rozpačitě, se semknutými rty, a vyrazila po schodech nahoru.

Zatraceně. Ta žena dokázala být v jednom okamžiku křehká a v dalším plivat oheň. A k mému zděšení se mi to hodně líbilo.

„Za to, že jsem tě vytlačil z díry, do který jsi spadla?“ Sakra, usmíval jsem se, nemohl jsem jinak. Byla našťavaná, že jsem jí znovu nabídl pomoc, a přitom jsem ji v podstatě vystrkal za zadek.

„Jo. Za tohle. Díky.“ Odmlčela se a mávla mi přes rameno jako královna svému poddanému.

„Ta nabídka pořád platí. Kdybys cokoli potřebovala, stačí zaklepat. Nebo můžu poslat Finley s mým číslem.“

„Toho si vážím.“

Bože, chraň mě před zdvořilými jižanskými způsoby.

Pak se zastavila, otočila zpátky a trochu se uvolnila. „Prosím, vyříd' Finley dík. Vážně mi zachránila zadek.“ Naklonila hlavu ke straně, lehce se ošila a se smíchem dodala: „Doslova.“

Zasmál jsem se – upřímněji než před jakoukoli ženou za hodně dlouhou dobu. Vtom mi zavibroval telefon a já sáhl do kapsy, abych zjistil, kdo volá.

Prosím, ať to není žádný výjezd.

Byl to jen Sawyer.

„Zatím se měj, Kitty.“

Vyprskla smíchy, uhladila si šaty na stehnech a já zamířil domů. Přitom jsem přejel prstem po displeji a hovor přijal.

„Co potřebuješ?“

„Seš o víkendu bez Finley?“ ozval se, přehlušovaný hlukem baru.

„Ne. Nemám ji jen jednou za měsíc a ty to dobře víš. Takže ať už po mně chceš cokoli, odpověď zní ne. Teda pokud s námi nechceš koukat na *Odvážnou Vaianu*.“

Zaslechl jsem klapnutí dveří a ohlédl se k Morganině domu. Došla se dovnitř bez další nehody.

„Sakra. Mám Fin děsně rád, ale trochu jsem doufal, že mi dneska večer budeš dělat parťáka u McGintyho. Jsou tu totiž nějaký dvojčata s –“

„Zapomeň. Dneska jsi sólo.“ Vyrazil jsem po schodech ke dveřím.

„Ale no tak! Povolej tetičku, vždyť víš, že ráda pohlídá. A netvrď mi, že si nechceš vrznout.“

Jasně, že jsem chtěl. Sex pro mě byla fyzická potřeba, za kterou jsem se nijak nestyděl a rád jsem ji uspokojoval. Jakýmkoli citům, závazkům a všem ženám, které znaly Finley a měly potřebu hrát si na maminku, jsem se ale důsledně vyhýbal. Takže jsem zůstával sám, až na občasné úlety s turistkami, a vyhovovalo mi to.

Znovu jsem zabloudil pohledem k Morganině verandě. *Jo, dál ani krok.*

„Něco chtít a opravdu to udělat jsou dvě různé věci. Říká se tomu dospělost. Zkus zavolat Garrettovi, určitě půjde rád.“

„No tak! Sežeň si hlídání. Třeba Briannu. Měl bys vidět ty jejich nohy –“

Finleyině tetě jsem volat nechtěl. Těšil jsem se na večer strávený se svou holčičkou. „Měj se, Sawyere. Uvidíme se v úterý,“ ukončil jsem hovor a přistihl se, že si přeju, aby můj nejlepší kámoš konečně dospěl. Jenže pak mě napadlo – možná se jen chová jako všichni naši osmadvacetiletí vrstevníci a mimo jsem tu já.

Zvláštní. Podobnou vyzrálost jsem na pláži zahlédl i v Morgani-
ných očích. Byla v naprostém rozporu s těmi křiklavými kalhotkami Hello Kitty.

Stejně už je nikdy neuvidím.

S každým dalším krokem jsem se snažil tu nádhernou brunetku vytěsnit z hlavy. V mém světě bylo místo jen pro jednu ženu.

A té bylo teprve pět.

KAPITOLA TŘETÍ

MORGAN

*Upřímně, měl jsem z tebe strach. Vždycky jsi věděla,
co chceš – už jako malá holka. Máš neuvěřitelnou odvahu,
kterou já ztratil někde cestou. Den za dnem ale cítím,
jak se mi pomalu vrací zpátky, a to právě díky tomu,
jak mi je, když jsem s tebou. Vracíš mě zpátky
do života, Morgan.*

„Pročetla jsem si vaši zdravotní kartu, anamnézu i poznámky doktorky Meyersové, ale mohla byste mi říct víc o tom, kdy a jak se úzkosti objevují?“ zeptala se doktorka Circová a pohodlně se opřela do fialového křesla naproti mně.

Byla úplně jiná než doktorka Meyersová, která mi vždycky jen předepsala recept, a tím to haslo. Doktorka Circová vypadala sotva na třicet a ke svým pacientům přistupovala mnohem vstřícněji než

dvaasedmdesátiletá psychiatricka, za kterou jsem docházela od chvíle, kdy se záchvaty před téměř dvěma lety objevily.

„Jistě,“ přikývla jsem a nervózně poposedla. Samozřejmě se mi do toho nechtělo, ale přestěhování sem znamenalo najít si nového lékaře dřív, než mi dojdou léky. „Rozběhnou se mi myšlenky a srdce začne bušit, jako by se je snažilo dohnat. A pak...“ Polkla jsem známý svíravý pocit v krku, který se mě zmocňoval pokaždé, když jsem se to snažila vysvětlit. „Pak se mi stáhne hrdlo, jako by mě někdo škrtil.“ Zaklonila jsem hlavu a protáhla krk, zatímco jsem si připomínala, že dýchat můžu, jen je to nepříjemné. Jako by moje úzkosti měly vlastní mechanismus, který mi bránil o nich mluvit.

„Pokouší se to o vás i teď?“

Pokrčila jsem rameny a znovu se jí podívala do očí. „Někdy se objeví nebo zesílí, když na ně myslím. Ale většinou přijdou, když přemýšlím nebo mluvím o –“ Zabolelo to. Znovu jsem si protáhla krk a zhluboka se nadechla přes pomyslný svěrák kolem hrdla. „O něm.“ Obrazy i pocity, které mě při každé vzpomínce na něj zaplavily, jsem odstrčila stranou.

„Povíte mi o...“, nahlédla do mé karty, „Willovi víc?“

V tu ránu se vzpomínky prodraly přes obranný val – miliony střípků z těch tisíců dní za čtyřadvacet společných let. Dětství. Střední škola. Peytonina smrt. Jeho návrat z West Pointu. Paisley. Rozchod. Jeho rozhodnutí nebýt se mnou. Promoce. Křídla. Polibek. Rakev –

„Ne,“ vysoukala jsem ze sebe a zoufale se snažila nacpat to všechno zpátky do neviditelné krabice v mé mysli. „Ne, že bych nechtěla, jen...“ Polkla jsem, a pak znova a znova, až se doktorka naklonila dopředu a přistrčila mi po stole plastovou láhev s vodou.

Odšroubovala jsem víčko a vypila půlku na jeden zátah ve snaze uvolnit sevřený krk a spolknout to napětí, ale nepomohlo to. Nikdy to nepomohlo. Chvilí jsem jen tiše pozorovala vlny tříštící se o pláž za oknem.

„Je pro mě těžký o něm mluvit,“ přiznala jsem nakonec. „Nevím, kde začít, jak ho vtěsnat do pár vět. A pak se nemůžu nadechnout, protože vím, jak to celý... skončilo. A o tom... o tom nedokážu mluvit vůbec.“

„Myslíte o tom, jak zemřel?“

Přikývla jsem. „Je to jako otevřít Pandořinu skříňku. Nemůžu ovlivnit, co z ní vyleze.“

„To je pochopitelné.“ Pomalu přikývla. „Jak často na něj myslíte?“

Znovu jsem jí krátce pohlédla do očí. „Častěji, než bych měla.“
Pořád. Každou minutu, každý den. Kdyby byl můj život oceán, potom by voda byla Will. Všudypřítomná – někdy klidná a konejšivá, jindy ničivá jako tsunami, schopná stáhnout mě pod hladinu a utopit mě v přívalech šíravého smutku.

„A kdo vám řekl, že byste na něj měla myslet méně?“ Usrkla čaje.

Zamrkala jsem. „Asi všichni. Rodina. Kamarádi. Moje bývalá psychiatrická. Mám se přes to přece přenést, ne? Nemělo by to pořád takhle bolet.“

Pozorně mě sledovala, ale bez jakékoli známky nátlaku či odsudku. „Jak je to dlouho?“

„Dvaadvacet měsíců.“ Nejdelší měsíce mého podělaného života. Každý den připomínal zkoušku odolnosti – kolik toho ještě zvládnou.

Někdy jsem obstála, jindy ne.

„Zlepšuje se to? Ten zármutek?“

„Oproti čemu?“

„Oproti prvnímu měsíci po jeho smrti.“

Nebyla to obyčejná smrt. Zabili ho. Obětoval se, sakra.

„Ne,“ přiznala jsem nakonec. „Ale už jsem s tím přestala bojovat. Tak nějak jsem pochopila, že tohle je moje nová realita. Že taková teď jsem.“

„Jaká přesně?“

„Zlomená.“ Zadívala jsem se na plastovou láhev s vodou ve svých rukou. „Moje bývalá doktorka říkala, že trpím úzkostmi a depresí. Ale to už víte, máte mou dokumentaci.“

„Mám.“ Odložila šálek s čajem a zapsala si něco do malého notýsku. „Ale raději si to poslechnu přímo od vás, než abych se spoléhala na poznámky jiného lékaře. Když se zamyslíte nad svou budoucností, co vidíte?“

Co jsem si představovala *dřív*? Bylo to už tak dávno, že jsem si najednou nebyla jistá, jestli pro mě vůbec ještě nějaká budoucnost existuje.

„Nevím. Koupila jsem si dům, který potřebuje kompletní renovaci. Vzala jsem práci, která začne v září.“ Pokrčila jsem rameny.

„A co dál? Myslím dlouhodobě.“

„To je dlouhodobý.“ Cokoli za hranicí tohoto týdne spadalo do kategorie science fiction.

Na okamžik svařila obočí, načež chápavě přikývla. „Dobře, a co vaši přátelé?“

„Pár jich mám. S některými jsem pořád v kontaktu, ale většina...“ Zadívala jsem se zpátky na oceán, jako by mi snad mohl dát odpověď. „Přenesli se přes to, zatímco já uvízla na místě. Jako by někdo zmáčkl pauzu, a já pořád čekám, až se vrátí z mise.“

Znovu si něco poznamenala. Netušila jsem, jestli chci vědět co. „A to nedávné stěhování sem... Mělo to s vaší budoucností něco společného?“

Chtěla slyšet, že *ano*. Zdravý člověk by jí odpověděl, že je to nový začátek. Že je připravený vítat nové dny s nadšením, ale to jsem už dlouho nepocítila.

„Odpovězte upřímně,“ vybídla mě s laskavým pohledem. „Neexistuje správná nebo špatná odpověď. Jen se snažím pochopit, v jakém bodě se právě teď nacházíte.“

„Byl úplně všude,“ zašeptala jsem. „Kdykoli jsem v Alabamě vystrčila nos z domu, zavalila mě nějaká společná vzpomínka. Nedokázala jsem učit na naší základce, jíst ve známých restauracích, protože... byl prostě všude. A všichni kolem měli pocit, že bych ho buď měla pustit z hlavy, nebo mu postavit oltář.“

„Takže jste před tím utekla.“

Přikývla jsem.

„Jak se k tomu stěhování staví vaši blízcí?“

„Máma to nese těžce. Myslí si, že by ženská neměla žít sama. Asi zapomněla, že mě sama vychovala. Přátelé, se kterými jsem ještě v kontaktu, mě podporují. Jedna z nich je vlastně teď tady.“

„Takže tu máte nějakou oporu?“

„Sam je tu jen na návštěvě. Zvládnou to sama.“

„A co ti ostatní? Ti, o kterých jste mluvila – ti, kteří už se přes to přenesli?“

Pocit viny mě zasáhl jako rána pěstí.

„Ještě jsem jim o tom neřekla. Už měsíce s nimi nemluví. Nemůžu... prostě si od nich potřebuju odpočinout.“ Poslední slova jsem pronesla šepem. Bylo to poprvé, co jsem to přiznala nahlas

někomu jinému než Sam. Pravda byla, že jsem se jim vyhýbala vědomě, cíleně a pořád.

„Kdy jste se naposledy cítila šťastná? Nebo kdy jste alespoň chvíli nemyslela na svou ztrátu?“

Šťastná? Rovnou jsem tu myšlenku přeskočila. Ale pak... „Pár dní zpátky jsem se propadla podestou,“ odpověděla jsem pomalu.

„A jste v pořádku?“ zvedla ustaraně obočí.

„Jsem potlučená, ale jinak dobrý. Díky za optání.“ Polkla jsem. „Jeden muž – můj soused – mě vytáhl ven, a pár minut mě bolelo jen tam, kde jsem se odřela. Na Willa jsem si vzpomněla až ve chvíli, kdy... se mě Jackson zeptal na jeho auto.“ Otočila jsem víčkem láhve a cítila, jak mi do tváří stoupá horko.

„Jsem ráda, že vás dostal ven, Morgan. Jak vám potom bylo?“

„Kromě toho, že mi bylo strašně trapně, protože mě našel viset v kalhotkách s obrázkem Hello Kitty?“ Nadzvedla jsem koutky úst v posmutnělém úsměvu.

Doktorka se nenápadně kousla do rtu, aby skryla pobavený úsměv, ale přikývla.

Zvážněla jsem. „Cítila jsem se provinile, že se mi setkání s Jacksonem líbilo,“ přiznala jsem tiše.

Pár vteřin si mě pozorně prohlížela.

„Dobře.“ Vstala, přešla ke svému pracovnímu stolu a vytáhla ze spodní zásuvky štůsek papírů. Pak se vrátila ke mně. „Chtěla bych, abyste tohle vyplnila. Buďte co nejupřímnější. Jak jsem řekla, neexistuje správná nebo špatná odpověď.“

Podala mi třístránkový dotazník a tužku.

„Teď hned?“ Rychle jsem očima přelétla první otázky a stáhl se mi žaludek.

„Pokud to půjde,“ odpověděla klidně a znovu se posadila. „Myslím, že za vašimi záchvaty je víc, než zachytila vaše předchozí doktorka. Tohle mi pomůže líp to pochopit.“

Znovu jsem se napila a pak co nejpravdivěji zodpověděla otázky. *Ano, Will mi chybí každý den. Ano, komplikuje mi to život. Ano, smířila jsem se s tím, že to je moje realita. A ano, pořád jsem plná hořkosti.*

Každá otázka byla jako bodnutí nožem do otevřené rány. Drásaly mě, znovu a znovu, až mi krvácela duše. Když jsem skončila, podala jsem jí dotazník zpátky.

Poděkovala, a zatímco mlčky pročítala mé odpovědi, přešla jsem k oknu, odkud jsem pozorovala, jak se vlny tříští o břeh.

„Dobře. Morgan, myslím, že vaše záchvaty nezpůsobují jen úzkosti nebo deprese.“

„Ne?“ Otočila jsem se k ní s lehce svraštěným obočím.

„Ne.“ Zavrtěla hlavou, mírně se předklonila a založila papíry do složky na stolku. „Myslím, že trpíte něčím, čemu se říká komplikované nebo také patologické truchlení.“

Uchechtla jsem se. „Protože jsme měli komplikovaný vztah?“

„I to může hrát roli. Komplikované truchlení nastává, když se člověk se ztrátou smíří rozumově, ale ne emocionálně. Uvězní ho to v první, akutní fázi truchlení, která bolí nejvíce, a nedovolí mu posunout se dál.“

„Aha. A co s tím mám dělat?“ Vrátila jsem se k ní a opřela se dlaněmi o opěradlo křesla, ve kterém jsem před chvílí seděla.

„Můžu vám s tím pomoci.“ Věnovala mi jemný úsměv.

Sevěla jsem opěradlo tak pevně, až se látka pod mými prsty mírně zkrabatěla. „Posunout se dál?“ zopakovala jsem s důrazem na každém slově.

„Ano. Můžu vám nabídnout cílenou formu terapie, která prokazatelně pomáhá lidem, jako jste vy, posunout se v procesu truchlení dál.“ Seděla klidně, zatímco ve mně to vřelo.

„Posunout se dál?“ Zavrtěla jsem hlavou. „A *kam* přesně? Do života bez něj? Mezi lidi, co jsou šťastní, protože nepřišli o jedinýho muže, kterýho kdy milovali? To není žádný posun, to je totéž, kde jsem *ted'*. Neexistuje žádný *dál*, když je stejně příšerný, jako to, v čem žiju poslední dva roky.“

„Pomůžu vám to překonat,“ trvala na svém a nejhorší na tom bylo, že těm svým nesmyslům očividně věřila.

„Chcete mi pomoci? Tak ho přiveďte zpátky!“ vyštěkla jsem. „Přetočte čas, leťte do toho bohem zapomenutýho údolí v Afghánistánu a řekněte mu, že jeho život má stejnou cenu jako Jaggerův – ne menší. Zabraňte mu, aby se obětoval.“ Zarývala jsem nehty do čalounění a v žaludku se mi sbíralo cosi horkého a hnusného. „Pak v tom alabamským obchodě zabraňte tomu, aby mi zazvonil mobil, a vytrhněte mi z ruky sklenici s malinovou marmeládou, než ji pustím na zem.“ Vzpomínku jsem od sebe odstrčila stejně prudce jako křeslo, které se s rachotem rozlétlo po dřevěné podlaze. „Sešijte mi srdce a dejte nám šanci, kterou jsme nikdy nedostali!“ Tlak v hrudi mi stoupal až do očí a měla jsem pocit, že musím křičet, aby mě bylo slyšet. „Všichni ostatní tu šanci dostali! Josh s Ember, Paisley s Jaggerem, Sam s Graysonem, sakra, dokonce i Paisley s Willem, ale když se Will konečně rozhodl, že chce být se mnou, zemřel při záchraně manžela mojí nejlepší kamarádky!“ Zlostně jsem si třela hrud, přesně tam, kde by visel přívěsek s křídly, kdyby Will ještě žil. „Nechci se posunout *dál*. Chci Willa! Chci tu šanci!“ Vztekla jsem si setřela slzy, které si během mého výlevu prorazily cestu ven.

Bože, kdy naposledy jsem se takhle rozčílila?

„Nedokážu ho přivést zpátky,“ řekla doktorka Circová tiše. „Je mi moc líto, čím si procházíte. Ale vím, že vám můžu pomoci, pokud mi to dovolíte. Jde o čtyři měsíce poměrně intenzivní terapie, ale věřím, že dokážeme tu bolest, kterou prožíváte, částečně zmírnit.“

„Věříte?“ vyhrkla jsem.

Nikdy ji nic nezmírnilo. Nic kromě spánku, a i z něj jsem se stejně musela probudit.

„Upřímně věřím, že máme šanci nejen tu bolest zmírnit, ale pomoci vám skutečně se posunout dál. Program má sedmdesátiprocentní úspěšnost.“

„A co když skončím mezi těmi třiceti?“ zeptala jsem se.

„Nemyslím si. A nemusíte se rozhodnout hned, Morgan. Zavolám do lékárny, aby vám připravili léky. Úzkosti je určitě potřeba dostat pod kontrolu, ale ráda bych léčila i příčinu, nejen příznaky.“ Zvedla se na nohy.

„Žádná terapie nezpůsobí, že mi bude chybět méně.“

Doprovodila mě ke dveřím. „Dejte mi čtyři měsíce. Jen o tom popřemýšlejte. Scházely bychom se jednou týdně, dostávala byste domácí úkoly. Pocítíte výsledky. Ale budete potřebovat někoho, kdo vám bude v celém procesu oporou.“

„Jsem na všechno sama.“ Pokrčila jsem rameny a rovnou to zamítla.

Pozvedla koutek úst. „Jak jsem říkala, jen to zvažte. A zatímco si budete opakovat, že vám terapie stejně nepomůže, připomeňte si, že jste mi právě dokázala říct, co se Willovi stalo, aniž by vás přepadl záchvat úzkosti.“

Otevřela dveře a vypustila mě do malé útulné čekárny, kde už seděl další pacient.

Jemu možná pomůže. Pro mě ale žádný posun možný není.

„Nešetřete mě,“ vyzvala jsem už čtvrtého dodavatele za poslední dva dny, kterého Joey přivedla, aby posoudil stav domu. Tenhle byl aspoň v našem věku, a hlavně se na mě nedíval, jako bych se úplně pomátla, ani nenavrhoval okamžitou demolici.

Poškrábal se v pečlivě střiženém plnovousu a z příjezdové cesty, kde jsme stáli, si dům přeměřoval pohledem. „Kolik na to máte?“

„Ale no tak, Steve,“ ozvala se Joey a založila si ruce na prsou. Graysonova starší sestra si za ty roky, co jsem ji neviděla, nechala sestříhnout tmavé, dříve dlouhé vlasy do krátkého mikáda, ale i s povytaženým obočím působila roztomile.

„Nedělej na mě oči, Joey. Chtěly jste upřímný názor, tak tady ho máte. Ten barák je na spadnutí. V obou patrech je potřeba položit nové podlahy – upřímně, divím se, že se pod vámi ještě neprobořily –, k tomu nové obložení, schodiště...“

A to netušil, že jsem se už propadla podestou.

„Dobře, ale konstrukčně?“ zeptala jsem se s nadějí, že inspekční zpráva nelhala.

„Tam jste měla štěstí. Základy u loděnice i nosné pilíře jsou v pořádku, ale bude potřeba opravit odvodnění a hydroizolaci. Kostra je pevná a tvar dobře odolává větru, ale bez pořádného zabezpečení vás příští hurikán semele. Divím se, že přežil ten poslední a že je dům poškozený jen částečně. Rozhodně potřebuje novou střechu a ta větrná korouhvička vypadá, že každou chvíli sletí.“ Ukázal na těžký mosazný šíp na střeše, který se s každým poryvem větru otáčel v kruzích.

„Zůstane,“ prohlásila jsem nekompromisně. „Můžete ji přeinstalovat, ale jinak se mi tam líbí.“ Šípy přece něco symbolizují, ne? Nejprve se musí stáhnout zpátky, aby mohly vystřelit vpřed. A kromě toho – když přežil tolik bouří, kdo jsem já, abych ho sundala?

Steve si povzdechl. „Slečno Bartleyová, ta korouhvička je váš nejmenší problém. Elektrické rozvody je nutné kompletně předělat. A kdo, proboha, umístil záložní jistič do místnosti, kterou velká voda zaplaví jako první, to fakt nechápu.“

Čím dál lepší. Ten dům byl stejně ztracený případ jako já.

Můj dlouhý stín na cestě se protnul s jiným a podle siluety jsem okamžitě poznala, že patří Jacksonovi. Chtěla jsem cítit podráždění, možná i trochu vzteku, stejně jako tehdy, když mi mezi řádky naznačil, že tenhle zakletý dům vlastníma rukama dohromady nedám, jenže nic z toho se nedostavilo. Jen se mi zrychlil tep a zaplavila mě zvláštní úleva.

Jenom proto, že už tě jednou vytáhl ze srabu.

A taky nezapomeň, že viděl tvoje kalhotky.

Už asi po čtyřmiliardté jsem se v duchu otřásla hrůzou.

Přistoupil tak blízko, že se skoro dotkl mého ramene, a zastrčil si palce do kapes. Steve přerušil výčet všeho, co je na mém domě špatně.

„Jak se vede, Jacksone?“ usmál se a potřásl si s ním rukou.

„Jde to,“ odpověděl Jackson. „Klidně pokračujte, jen mě zajímá tvůj názor. Jestli to nevádí?“ obrátil se na mě. „Steve mi před pár lety dělal větší opravy na domě.“

Pohlédla jsem na něj a přikývla. Bude muset snášet rámus z rekonstrukce, takže mi přišlo fér, aby zůstal.

„Prosím tě, vždyť jsi většinu zvládl sám,“ mávl Steve rukou a zavrtěl hlavou. „Takže, slečno Bartleyová, nepočítejme teď v podstatě